

[Tyroll.]

kampmuligheder og sikrer arbejdsgiverne uhindret produktion og udgivelse af deres avis, uanset hvilken adfærd de end måtte have udvist af provokerende art over for arbejderne. Også de konservative nedsætter sig som dommere og ønsker på baggrund af egen domsafsigelse om påståede ulovligheder en omfattende politimæssig efterforskning.

For hr. Erhard Jakobsen var det afgørende prestigesagen. Det var altså ikke kun nedgørelsen af blokaden, men det var at hindre BT-klubben og andre arbejdere i overhovedet at få et ben til jorden i klassekampen. Derfor mener hr. Erhard Jakobsen, at myndighederne skal gives al den bemyndigelse, der skal til, for at der kan gribes ind så skarpt, at bladet kan sikres udbragt til den fjerneste krog af landet. Der skal ingen bånd være på politiets udfoldelsesmuligheder, og i dag jagter disse borgerlige partier videre for at optrappe politistatsmetoderne i forhold til arbejdskampe og studenternes forsøg på at forsvare deres interesser.

Det er nødvendigt klart at imødegå den højredrejning, der her er tale om. Socialdemokratiet har et stort ansvar for, at der er blevet et kraftigt albuerum for de reaktionære højrekræfters udfoldelse. Socialdemokratiet medvirkede til en administrativ ændring af lovgivningen for at kriminalisere blokadevåbenet. Der var ingen tvivl om, at blokaden var et lovligt og hævdyndet kampmiddel. Fremtrædende jurister har klart givet udtryk herfor. Krabbe og Hurwitz vurderede straffelovens § 260 om ulovlig tvang helt klart derhen, at den ikke kan bruges over for arbejdskampe. I lovgivningsarbejdet opgav man en vidtgående formulering af forståelsen af ulovlig tvang. Derefter drejer det sig i forbindelse med arbejdskampe om de tvangsmidler, der tages i anvendelse, og her alene midlerne vold eller trussel om vold. Det hedder i motiverne til § 260, at ordet vold ikke direkte omfatter en rent faktisk hindring af bevægelsesfriheden. Herom sagde Krabbe:

»Uden for begrebet vold, eller hvad dermed kan ligestilles, falder iværksættelse af fysiske hindringer som f. eks. afspærring af adgangen til en vej eller et hus, hvormed der ikke har været forbundet nogen magtanvendelse mod personer.«

Og uddybende sagde Hurwitz til denne kommentar:

»Den vold, der er tale om, skal være vold

på person: Uden for begrebet falder fysisk magtanvendelse, der ikke involverer personlig overløst, f. eks. afspærring af adgang til en lokalitet.«

Socialdemokratiet og de borgerlige mente så at kunne finde deres redningsplanke i politivedtægten, som altså ikke skulle være underkastet de samme overvejelser med hensyn til brugbarheden over for arbejdskampe. Jeg har i tidligere debatter været inde på, at det ikke er korrekt, at den tydeliggørelse, regeringen foranledigede, blot skulle være en fremstilling af eksisterende retsgrundlag. Tidligere behandlinger af sagen her i salen har da også vist, at der er tale om en snigende kriminalisering, som også socialdemokratiet havde en klar interesse i at gennemføre for at hindre en kampform, der i så stort omfang, som tilfældet er, styrker arbejdernes fælles kampevne i basis og dermed truer socialdemokratiets topstyrede aktiviteter i fagbevægelsen.

Jeg vil også godt understrege, at statsministeren ikke er uenig i, at der er tale om en løsning, der må sidestilles med en lovændring. Det fremgår af forhandlingerne her i tinget den 15. oktober 1975, hvor statsministeren i et svar til hr. Poul Schlüter siger – og jeg skal citere dette svar, der står i Folketingstidende 1975–76, sp. 311:

»Jeg mener, at de gældende regler er tilstrækkelige, men jeg vil også gerne understrege, at regeringen ikke vil afvise, at der eventuelt kan være behov for at tydeliggøre lovgivningen, men jeg mener, det forudsætter en nærmere undersøgelse.

Jeg vil også gerne understrege, at det er en ufravigelig betingelse for en sådan lovændring, at der ikke derved sker begrænsninger af de rettigheder, som fagbevægelsen igennem årtier har erhvervet sig.«

Jeg understreger, at der i denne formulering står »lovændring«. Nu vel, socialdemokratiet har altså valgt denne delagtighed i kriminaliseringen af arbejderklassens kampmuligheder. Dermed har regeringen og den socialdemokratiske gruppe også et ansvar for de politistatsmetoder, der nu udvikles. Dels den voldelige nedkæmpelse af blokaderne, som de borgerlige ønsker det, dels i form af politiuundersøgelser mod aktionerende arbejdere. Hvor hurtigt socialdemokratiet og regeringen giver op over for de reaktionære kræfters storm mod højre fremgår klart, hvis man sammenligner justitsmini-